

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Pretty girls

© Karin Slaughter, 2015

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2016

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2016

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Убави девојки

Карин Слотер

За Дебра

*Претерано убавите жени се
извор на страв.*

Карл Јанг

1

На почетокот, кога ти исчезна, мајка ти ме предупредуваше дека откривањето што точно ти се случило ќе биде полошо од тоа никогаш да не дознаеме. Постојано се расправавме за ова затоа што расправиите беа единственото нешто што нè поврзуваше во тоа време.

„Нема да ти биде полесно ако ги знаеш деталите“, ме предупредуваше. „Деталите ќе те уништат“.

Но знаеш дека јас сум си по науката. Мене ми требаа факти. Без разлика дали го сакав тоа или не, мојот мозок не сакаше да престане да генерира хипотези:

Киднапирана. Силувана. Осквернета.

Бунтовна.

Тоа беше теоријата на шерифот или барем неговиот изговор кога мубаравме одговори што не можеше да ни ги даде. Јас и мајка ти, потајно, отсекогаш бевме задоволни што беше толку тврдоглава и што имаше толкава страст за твоите каузи. Откако те снема сфативме дека ова беа карактеристиките што ги обележуваа младите мажи како паметни и амбициозни, а младите жени како проблематични.

„Девојчињата постојано бегаат“. Шерифот ги имаше кренато рамениците како ти да беше која било девојка, како да ќе помине недела, месец, можеби година и ќе се вратиш во нашите животи со извинување дадено со пола уста, можеби за некое момче по кое си тргнала

или пријателка на која си решила да ѝ се придружиш на прекуокеанско патување.

Ти имаше деветнаесет години. Законски и правно, веќе не ни припаѓаше нам. Си припаѓаше себеси. Му припаѓаше на светот.

Но сепак организиравме групи за да те бараме. Упорно вртевме во болници и полициски станици и преноќевалишта за бездомници. Лепевме постери низ цел град. Чукавме по врати. Разговаравме со твоите пријатели. Проверувавме напуштени згради и изгорени куќи во лошиот крај од градот. Најмивме приватен детектив кој ни лапна половина од заштедата што ја имавме и „видовита“ жена што ни ја лапна другата половина. Трчавме по новинари, иако медиумите изгубија интерес кога видоа дека немаше сочни детали за објавување.

Еве што знаевме: Си била во бар. Не си испила повеќе од обично. Си им рекла на пријателите дека не ти е добро и дека ќе си одиш пеш дома и тоа бил последниот пат кога те виделе.

Во текот на годините имаше многу лажни признанија. Садисти уживаа во мистеријата околу твоето исчезнување. Даваа детали што не можеа да се докажат, траги што не можеа да се следат. Барем беа искрени кога ќе ги фатеа. Видовитите луѓе секогаш ме обвинуваа мене дека не сум барал доволно.

Затоа што јас никогаш не престанав да те барам.

Јасно ми е зошто се откажа мајка ти. Или барем зошто мораше да изгледа како да се откажала. Таа мораше да изгради нов живот - ако не за себе, тогаш заради она што беше останато од нејзиното семејство. Твојата помала сестра сè уште беше дома. Таа беше тивка и повлечена и се дружеше со девојчиња што можеа да ја наговорот на работи што реално не требаше да ги прави. Како на пример, да се искраде од дома за да оди во бар на свирка и никогаш веќе да не си дојде дома.

Дента кога ги потпишавме документите за развод, мајка ти ми рече дека единствената надеж ѝ е дека еден ден ќе го најдеме твоето тело. Тоа беше она што

ја одржуваше во живот, помислата дека еден ден, без разлика по колку време, ќе можеме да те положиме на местото каде што ќе почиваш засекогаш.

Јас ѝ реков дека можеби ќе те најдеме во Чикаго или Санта Фе или Портланд или некоја уметничка комуна каде што си залутала оти отсекогаш беше слободоумна.

Мајка ти не се изненади кога го кажав ова. Ова беше период кога нишалото на надеж сè уште се нишаше на-ваму-натаму меѓу нас, па некои денови ѝ се случуваше да си ја однесе тагата во постела, а други да се врати дома од продавница со маица или фармерки за да ти ги даде кога ќе се вратиш дома кај нас.

Многу добро го помнам денот кога јас изгубив надеж. Работев во ветеринарната ординација во центарот. Некој донесе напуштено куче. Животинчето беше грев, очигледно малтретирано. Беше жолт лабрадор, но крзното му беше посивено и полно со боцки од растенија. Имаше раздразнети места гола кожа каде што премногу се чешал или правел други работи што ги прават кучињата кога ќе ги оставиш сами да се грижат за повредите и раните.

Поминав некое време со него за да знае дека сега беше безбеден. Му дадов да ми ја лизне дланката. Му оставив време да се навикне на мојот мирис. Откако се смири, почнав со прегледот. Беше постаро куче, но се гледаше дека до неодамна, забите му биле добро одржувани. Имаше хируршка лузна што покажуваше дека некогаш имал повредено колено што било средено со внимателна и скапа операција. Неговите очигледни страдања сè уште му немаа оставено трага на мускулната меморија. Секогаш кога ќе му ја ставев раката на лицето, тежината на неговата глава паѓаше на мојата дланка.

Погледнав во тажните очи на кучето и главата ми се наполни со детали од животот на кутрото суштество. Немав како да дојдам до вистината, но длабоко во срцето знаев што се случило. Кучето не беше напуштено. Се имаше шмугнато надвор од дома или се имаше откачено од синцирче. Неговите газди отишле до продавница или

на одмор и некако - случајно оставена отворена порта, прескокната ограда - ова сакано суштество се нашло на улица без претстава како да се врати дома.

И група деца или некој невиден монструм или комбинација на двете го нашле ова куче и од сакано милениче го претвориле во уличен свер.

Исто како татко ми, и јас го имав посветено животот на лекување животни, но тоа ми беше првпат да направам паралела меѓу ужасните работи што луѓето им ги прават на животните и уште поужасните работи што им ги прават на други човечки суштества.

На неговото тело можев да видам како изгледа кога синцир ќе отвори рана. Можев да видам колкава штета може да се направи со клоцање и тупаници. Можев да видам како изгледа кога човек ќе заталка во свет што не го цени и вреднува, не го сака, не сака да дозволи некогаш да се врати дома.

Мајка ти беше во право.

Деталите ме уништија.

Еден

Ресторанот во центарот на Атланта беше празен со исклучок на еден бизнисмен на сепарето во аголот и шанкерот кој очигледно мислеше дека ја владееше уметноста на флертот. Од кујната се слушаше тропкање на прибор и чинии. Телевизорот над шанкот тивко речитираше лоши вести.

Клер Скот се обидуваше да ја игнорира непрекинатата врева додека седеше на шанкот со втората чаша сок. Пол доцнеше десет минути. А Пол никогаш не доцнеше. Обично стигнуваше десет минути порано. Тоа беше една од работите за кои го задеваше, но всушност многу ги сакаше кај него.

„Уште еден?“

„Може“. Клер културно му се насмевна на шанкерот. Тој се обидуваше да отвори муабет со неа уште од моментот кога седна.

Беше млад и згоден, што можеби требаше да ѝ ласка, но всушност правеше таа да се чувствува старо - не затоа што беше прастара, туку затоа што имаше забележано дека колку повеќе се доближуваше до четириесет години, толку повеќе се вадеше од такт од луѓе во дваесеттите. Тие постојано ја тераа да размислува во форма на реченици што почнуваа со „Кога бев на твоја возраст“.

„Трет“. Имаше шеговита нота во гласот додека по третпат ѝ ја полнеше чашата со сок. „Многу јако ги маваш“.

„Да?“

Тој ѝ намигна. „Кажи ми само ако ти треба превоз до дома“.

Клер се насмеа затоа што тоа беше полесно отколку да му каже да си ја тргне бушавата коса од очите и да се врати на факултет. Повторно погледна на саат на телефонот. Пол сега доцнеше дванаесет минути. Таа почна да мисли на катастрофи: сообраќајна несреќа, го удрил автобус, го удрило паднато парче од авион, го киднапирал некој лудак.

Вратата се отвори, но тоа беа група луѓе, не Пол. Како група колеги дојдени на пијалак по работа пред да се вратат дома.

„Го гледаш ова?“ Шанкерот покажа кон телевизорот.

„Не баш“, рече Клер, иако ја следеше приказната. Човек не можеше да го пушти телевизорот без да чуе за исчезнатата тинејџерка. Шеснаесетгодишна. Бела. Средна класа. Многу убава. Луѓето очигледно не се вознемируваа толку многу кога ќе исчезнеше грда жена.

„Трагично“, рече тој. „Гледај колку е убава“.

Клер повторно погледна на телефонот. Пол сега доцнеше тринаесет минути. Баш денес. Тој беше архитект, не неврохирург. Немаше толку сериозни итни случаи за да не може да одвои две секунди за да ѝ пише порака или да се јави.

Таа почна да ја врти бурмата околу прстот, нешто што го правеше кога беше нервозна и што не знаеше дека ѝ е навика сè додека не ѝ посочи Пол. Се расправаа за нешто што во моментот ѝ изгледаше очајно важно, но сега не можеше да се сети што беше тоа, ниту пак кога се расправаа. Минатата недела? Минатиот месец? Го знаеше Пол осумнаесет години и беше во брак со него скоро исто толку долго. Не постоеја уште многу работи за кои можеа да се расправаат со голема убеденост.

„Сигурно не можам да те премислам за нешто пожестокото?“ Шанкерот држеше шише коњак, но значењето на неговите зборови беше јасно.

Клер вештачки се насмеа уште еднаш. Го знаеше овој

тип на мажи цел живот. Високи, темни и zgodни со искра во очите и уста од која тече мед. Да имаше дванаесет години, ќе го чкрабаше неговото име во тетратката по математика. Да имаше шеснаесет, ќе му дозволише да ја пикне раката под нејзиниот џемпер. Да имаше дваесет, ќе му дозволише да ја пикне раката каде сака. Но сега, на триесет и осум години, сакаше само да ѝ се мавне.

„Не, фала“, му рече. „Контролорот на мојата условна казна ме советува да не пијам, освен ако не планирам да ја поминам цела вечер дома“.

Ѓ упати насмевка што покажуваше дека не ја разбра баш шегата. „Ух, лоша девојка. Тоа ми се допаѓа“.

„Да ме видеше само со мониторот за следење што го носев на зглоб“. Таа му намигна. „Црната е новата портокалова“.

Вратата се отвори. Пол. Клер почувствува бран од олеснување кога тој тргна накај неа.

„Доцниш“, му рече.

Пол ја бакна во образот. „Извини. Нема оправдување. Требаше да се јавам. Или да пишам порака“.

„Да, требаше“.

„Глен Фидич, чист“, му рече тој на шанкерот.

Клер го гледаше младиот човек како го подготвува пијалакот на Пол со претходно невидена професионалност. Нејзината бурма, нејзиното нежно одедување и нејзиното отворено одбивање беа само мали пречки во споредба со бакнежот во образ од друг маж.

„Повелете, господине“. Го стави пијалакот пред Пол и се оддалечи.

Клер го снижи тонот. „Ми понуди превоз до дома“.

Пол погледна во човекот на другиот крај од шанкот за првпат откако влезе. „Да одам да му удрам една?“

„Да“.

„А ќе ме однесеш во болница кога ќе ми врати?“

„Да“.

Пол се насмевна, но само затоа што таа се смешкаше. „Па, какво е чувството да си слободна?“

Клер погледна надолу во зглобот, делумно очекувајќи да види модринка или трага каде што стоеше масивната црна бразлетна за надзор со месеци. Поточно, беа поминати шест месеци од последниот пат кога имаше облечено здолниште за надвор од дома, бидејќи толку долго го носеше уредот за следење по наредба на судот. „Одговорот ти е во прашањето. Се чувствувам слободно“.

Тој ја исправи цевката во нејзиниот сок, поставувајќи ја паралелно со салфетата. „Постојано те следат преку телефонот и системот за навигација во колата“.

„Но не можат да ме пикнат во затвор ако си го заборавам телефонот некаде или ако ја оставам колата“.

„А што е со полицискиот час?“

„Повлечен е. Ако не направам никаков проблем во текот на следнава година, досието ќе ми биде избришано и ќе биде како никогаш да не се случило ништо“.

„Тоа ти се вика магија“.

„Тоа ти се вика многу скап адвокат“.

Тој се исклешти. „Поевтино е од онаа бразлетната што ја сакаше од Cartier“.

„Не ако ги додадеме и обетките“. Не требаше да се шегуваат за ова, но алтернативата беше да го сфатат многу сериозно. Таа рече, „Чудно е. Знам дека бразлетната за надзор не е тука веќе, но некако сè уште ја чувствувам“.

„Теорија на детектирање сигнали“. Тој повторно ја исправи цевката. „Твоите системи за перцепција се навикнати на допирот на уредот на твојата кожа. Луѓето често го искусуваат ова со мобилните телефони. Имаат чувство дека телефонот им вибрира кога всушност не вибрира“.

Така ѝ требаше кога се омажи за гик.

Пол зјапаше во телевизорот. „Мислиш дека ќе ја најдат?“

Клер не одговори. Погледна надолу во пијалакот на Пол. Ич не сакаше виски, но тоа што ѝ беше наредено да не пие ѝ будеше желба да не се отрезни цела недела.

Попладнево, од очај да каже нешто, Клер ѝ имаше кажано на психијатарката одредена од страна на судот дека многу мразеше некој да ѝ кажува што да прави. „А кој не мрази?“ ѝ имаше речено гласната жена со неверување. Клер се вцрвене во образите, но беше доволно паметна за да не каже оти таа беше особено тешка во тој поглед, дека токму од таа причина имаше завршено на терапија по наредба на судот. Меѓу другото, Клер самата имаше дојдено до тој заклучок уште во секундата кога ѝ ги ставија лисиците, па не сакаше психијатарката да си ја припише заслугата дека таа дошла до тоа откритие.

„Идиотка“, имаше промрморено под нос додека џандарката ја водеше кон полициското возило.

„Ова ќе заврши во мојот извештај“, ја информираше жената остро.

Сите беа жени тој ден, џандарки со различни големини и форми, со дебели кожни ремени околу дебелиите струкови и смртоносно вооружени. Клер имаше чувство дека работите ќе одеа многу подобро ако барем една од нив беше маж, но за жал не беше така. Ете до што ја имаше доведено феминизмот: да седи заклучена на задните седишта во смрдливо полициско возило со фустанот за играње тенис кренат високо на бутовите.

Во затворот ѝ ги зеда бурмата, часовникот и врвките од патиките за играње тенис. Потоа ѝ зеда отпечатоци. Ја информираа дека линиите на прстите ѝ биле многу слаби, па мораше да го повторува процесот неколкупати.

„Тогаш добро што немам ограбено банка“, рече Клер, а потоа додаде, „хаха“ за да го нагласи хуморот. Џандарката што ѝ земаше отпечатоци рече само „притисни посилно“.

Потоа ја фотографираа застаната пред бела позадина. Таа праша зошто не ѝ дадоа да држи знак со своето име и број на затвореник.

„Имаме образец во фотошоп за таа работа“, ѝ одговори џандарката со монотон тон кој ѝ даде до знаење дека прашањето не беше ново.

Ова на Клер ѝ беше единствената слика за која никој ѝ немаше речено да се насмее.

Потоа друга џандарка, подеднакво крупна и намќореста, ја имаше однесено Клер во ќелија каде што на нејзино изненадување виде дека не беше единствената жена облечена за играње тенис.

„За што те приведоа тебе?“ праша другата затворничка облечена како за играње тенис.

„За убиство“, ѝ имаше речено Клер затоа што веќе имаше одлучено дека нема да го сфаќа ова сериозно.

„Еј“. Пол го имаше испиено вискито и му даде знак на шанкерот да донесе уште едно. „На што мислиш?“

Таа тешко воздивна. „Мислам на тоа дека ти веројатно си имал полош ден од мојот штом нарачуваш втор пијалак“. Пол ретко пиеше. Тоа им беше заедничко. Ни едниот ни другиот не сакаше да се чувствува изгубено и неконтролирано.

Таа го праша, „Сè е во ред?“

„Добро е сега засега“. Џ го протри грбот. „Што рече психијатарот?“

Клер причека шанкерот да се оддалечи. „Рече дека не сум била искрена и отворена за моите емоции“.

„Тоа воопшто не личи на тебе“.

Си се насмеваа. Тоа беше уште една стара расправија што веќе не вредеше да се повторува.

„Не сакам да ме анализираат“, рече Клер и можеше да ја замисли нејзината аналитичарка како ги крева рамениците кога прашува, „А кој сака?“

„Знаеш што си размислував денес?“ Пол ја фати за рака. Дланката му беше рапава. Работеше во гаражата цел викенд. „Си размислував за тоа колку многу те сакам“.

„Интересна работа маж да ѝ ја каже на жена му“.

„Но вистина е“. Пол ја залепи нејзината дланка за своите усни. „Не можам да си замислам каков би ми бил животот без тебе“.

„Поуреден“, рече таа затоа што Пол беше оној кој

секогаш ги раскреваше нејзините расфрлени чевли и алиштата што требаше да се стават во корпата за перење, но некако завршуваа долу пред лавабото.

Тој рече, „Знам дека е тешко во моментов. Особено со...“ Ја накоси главата кон телевизорот каде сè уште покажуваа нови фотографии од исчезнатата шеснаесет-годишна девојка.

Клер погледна нагоре. Девојката навистина беше прекрасна. Со убаво тело и темна виткана коса.

Пол рече, „Сакам само да знаеш дека јас секогаш ќе бидам тука за тебе. Без оглед на сè“.

Почна да ѝ се стега грлото. Понекогаш го земаше здраво за готово. Тоа беше луксузот во долг брак. Но таа знаеше дека го сакаше. Дека ѝ беше потребен. Тој беше сидрот што ја држеше укотвена за да не отплови.

Тој рече, „Знаеш дека си единствената жена што некогаш сум ја сакал“.

Таа се повика на нејзината претходничка од факултет. „Ава Гулфорд ќе се шокира да те чуе“.

„Не се зезај. Сериозен сум“. Се навали накај неа толку многу што неговото чело скоро го допираше нејзиното. „Ти си љубовта на мојот живот, Клер Скот. Ти си ми сè“.

„И покрај криминалното досие?“

Тој ја бакна. Вистински, убаво ја бакна. Го почувствуваа вискито и вкусот на пеперминт во неговата уста и почувствуваа наплив на задоволство кога неговите прсти ѝ го погалија внатрешниот дел од бутот.

Кога се одвоија да земат воздух, таа рече, „Ајде да си одиме дома“.

Пол го испи пијалакот на екс. Фрли неколку банкноти на шанкот. Неговата рака стоеше на грбот на Клер додека излегуваа од ресторанот. Студениот ветар се засили и ѝ го поткрена здолништето. Пол ѝ ја протри раката за да ја загрее. Одеше толку блиску до неа што таа му го чувствувааше здивот на вратот. „Каде си паркирана?“

„На паркингот“, рече таа.

„Јас сум на улицата“. Ѓ ги подаде неговите клучеви. „Земи ја мојата кола“.

„Ајде да одиме заедно“.

„Ајде да одиме онде“. Ја повлече кон една уличка, свртеа на аголот и ја залепи со грбот за сидот.

Клер ја отвори устата да го праша што му стана, но тој почна да ја бакнува. Ја пикна раката под нејзиното здолниште. Клер шокирано повлече воздух, но не толку многу затоа што тој ја оставаше без здив, туку поради тоа што споредната уличка не беше толку темна и главната улица напред не беше празна. Таа можеше да види како поминуваат мажи во костуми, како ги вртат главите кон нив, како ги гледаат сè додека не се оддалечат. Е вака завршуваа луѓето на интернет.

„Пол“. Ја стави раката на неговите гради, прашувајќи се што му се имаше случено на нејзиниот кроток сопруг кој го сметаше сексот во гостинската соба за перверзија. „Нè гледаат луѓе“.

„Дојди наваму“. Ја фати за рака и навлегоа подлабоко меѓу зградите во споредната уличка.

Клер прескокна едни гробишта на отпушоци од цигари додека одеше по него. Уличката беше во форма на буквата Т и се сечеше со друга улица на која имаше ресторани и продавници. Значи ситуацијата во поглед на приватност не беше ништо подобра ни таму. Таа можеше да си ги замисли готвачите како стојат на отворените прозорци на рестораните со цигарите во уста и телефоните во рака. Дури и без набљудувачи, постоеја еден куп причини зошто не требаше да го прават ова.

Но, никој не сака да му кажуваат што да прави, нели?

Пол ја повлече зад еден агол. Клер имаше неколку секунди да види дека наоколу немаше никој пред повторно да ја залепи со грбот за еден сид. Неговата уста ја покри нејзината. Неговите раце го опфатија нејзиниот задник. Очигледно толку многу ја посакуваше вака што и таа почна да го посакува него. Ги затвори очите и си дозволи да му се предаде. Бакнежот стана уште подлабок. Тој ѝ ја повлече долната облека. Таа му помогна, стресувајќи се затоа што беше ладно и беше опасно и толку беше подготвена што веќе не ѝ беше гајле за ништо.

„Клер...“ ѝ шепна на уво. „Каж ми дека го сакаш ова“.

„Го сакам“.

„Каж ми уште еднаш“.

„Сакам да го направиме ова“.

Без предупредување, нагло ја сврте. Таа си го изгреба образот од циглите. Ја имаше прикleshтено за сидот. Таа пружи малку отпор. Тој за’ржа, сфаќајќи го потегот како возбуда, но таа едвај дишеше.

„Пол...“

„Не мрдај“.

Клер ги разбра зборовите, но на нејзиниот мозок му требаа неколку секунди да го свари фактот дека тие не беа изговорени од страна на маж ѝ.

„Сврти се“.

Пол тргна да се сврти.

„Не ти, кретену“.

Таа. Тој мислеше на неа. Клер не можеше да мрдне. Нозете ѝ се тресеа. Едвај стоеше.

„Реков да се свртиш, да го ебам“.

Рацете на Пол нежно се замотаа околу надлактиците на Клер. Таа се затетерави кога тој полека ја сврте.

Имаше еден човек што стоеше точно зад Пол. Носеше црн дуксер со качулка закопчан до дебелиот истевовиран врат. Главата на змијата што кружеше околу неговиот врат беше позиционирана точно на неговото Адамово јаболко, на кострешена со забите.

„Рацете горе“. Устата на змијата мрдаше кога човекот зборуваше.

„Не сакаме проблеми“. Пол ги имаше кренато рацете во вис. Телото му беше совршено мирно. Клер погледна во него. Тој еднаш кимна, велејќи ѝ дека сè ќе биде океј кога очигледно не беше. „Паричникот ми е во задниот џеб“.

Човекот му го извлече паричникот со една рака. Клер можеше само да претпостави дека во другата држеше пиштол. Веднаш си го замисли, црн и сјаен, вкопан во грбот на Пол.

„Еве, држи“. Пол ги извади бурмата, златниот прстен и скапиот часовник. Таа му го имаше купено пред пет години. Неговите иницијали беа гравирани оздола.

„Клер“, гласот на Пол беше напрегнат, „дај му го твојот паричник“.

Клер зјапаше во својот сопруг. Си го чувствувааше брзото пулсирање во вратот. Пол имаше пиштол залепен за грбот. Ги ограбуваа. Тоа беше она што се случуваше овде. Ова беше реално. Ова се случуваше. Таа погледна надолу во својата рака, движењето беше бавно затоа што беше шокирана и преплашена и не знаеше што да направи. Прстите сè уште ѝ беа замотани околу клучевите од колата на Пол. Сега сфати дека ги држела цело време. Како можеше да има секс со него ако сè уште ги држеше неговите клучеви во рака?

„Клер“, повтори Пол, „дај му го твојот паричник“.

Таа ги пушти клучевите во чантата, го извади паричникот и му го подаде на човекот.

Тој го стави во џебот, а потоа повторно ја подаде раката. „Телефон“.

Клер го извади iPhone-от. Сите нејзини контакти. Сликите од одмори од последните неколку години. Сент Мартин. Лондон. Париз. Минхен.

„И прстенот“. Човекот погледна кон едната, па кон другата страна од улицата. И Клер го направи истото. Немаше никој. Дури и споредните улици надолу беа празни. Грбот сè уште ѝ беше залепен за сидот. Аголот од каде што се излегуваше на главната улица беше на еден метар. Имаше луѓе на улицата. Многу луѓе.

Човекот ѝ ги прочита мислите. „Немој да бидеш глупава. Извади го прстенот“.

Клер го извади вереничкиот прстен. Не беше трагедија да остане без него. Прстенот беше осигурен. А не беше дури ни нејзиниот оригинален прстен. Го имаа одбрано пред неколку години кога Пол заврши со праксата и го положи испитот за регистрација.

„Обетките“, нареди човекот. „Ајде кучко, мрдни!“

Клер ја крена раката кон увото. Рацете почнуваа да ѝ се тресат. Не се сеќаваше дека утрово ги ставила дијамантските обетки, но сега можеше да се види како стои пред кутијата за накит.

Дали животот ѝ поминуваше пред очи? И ако беше така, дали нејзиниот живот се сведуваше на тапо при-сетување на *материјални работи*?

„Побрзај“. Човекот мавна со слободната рака за да побрза.

Клер почна да ги откопчува дијамантските обетки со невешти прсти. Рацете толку ѝ се тресеа што прстите ѝ беа несмасни и бескорисни. Се присети на денот кога ги бираше обетките во Тифани. За нејзиниот триесет и втори роденден. Се присети на погледот што ѝ го упати Пол кога продавачката ги поведе кон специјалната тајна просторија каде што се вршат најголемите и највредните продажби, поглед кој велеше, „Ти се верува ли дека го правиме ова?“

Клер ги пушти обетките во раката на човекот. Целата се тресеше. Срцето ѝ биеше како тапан.

„Тоа е сè“. Пол се сврте. Грбот му беше залепен за Клер. Ја блокираше. Ја штитеше. Рацете сè уште му беа кренати во вис. „Ти дадовме сè што имавме“.

Клер можеше да го види човекот над рамото на Пол. Не држеше пиштол. Држеше нож. Долг, остар нож со забест раб и свиен врв што личеше на ловџиски нож за дерење животни.

Пол рече, „Немаме ништо друго. Остави нè сега“.

Но човекот не ги остави. Тој зјапаше во Клер како да имаше пронајдено нешто поскапо за крадење од нејзините обетки од триесет и шест илјади долари. Се поднасмевна со крајчето од устата. Едниот преден заб му беше златен. Таа одеднаш забележа дека змијата на неговиот врат имаше ист таков златен заб.

И тогаш сфати дека ова не беше само обичен грабеж.

А сфати и Пол. Тој рече, „Имам пари“.

„Не сери“. Човекот му удри еден бокс на Пол во

градите. Клер го почувствува ударот во своите гради, неговото рамо се заби во нејзината клучна коска. Неговата глава тресна во нејзиното лице. Задниот дел од нејзината глава удри во сидот одзади.

За момент беше зашеметена. Ѐ експлодираа ѕвезди пред очите. Почувствува крв во устата. Трепна. Погледна надолу. Пол се виткаше на земја.

„Пол...“ Посегна по него, но почувствува толкава болка во скалпот што ѝ се насолзија очите. Човекот ја имаше грабнато за коса. Ја влечеше надолу по уличката. Клер се тетеравеше. Нејзините колена се гребеа од тротоарот. Човекот упорно тераше напред, практично трчаше. Таа мораше да се превитка во половината за да намали дел од болката. Ѐ се скрши една од штиклите. Се обиде да погледне зад себе. Пол си ја стегаше раката како да доживуваше инфаркт.

„Не“, прошепоте таа иако и самата се прашуваше зошто не врескаше. „Не-не-не“.

Човекот упорно ја влечеше нанапред. Клер се закашала. Белите дробови ѝ се наполнија со песок и прашина. Тој ја носеше кон страничната улица. Таму имаше едно црно комбе што таа не го забележа претходно. Клер ги вкопа ноктите во неговиот зглоб. Тој силно ја повлече за косата. Таа се препна. Тој повторно ја повлече. Болката беше неподнослива, но болката не беше ништо во споредба со стравот. Сакаше да почне да вреска. Мораше да почне да вреска. Но многу добро знаеше што следеше и тоа ѝ го затвораше грлото. Тој имаше намера да ја однесе некаде со комбето. На некое тајно место. Некое ужасно место од каде што можеби немаше да може никогаш да заине.

„Не...“ молеше. „Те молам... Немој... не...“

Човекот ја пушти Клер, но не затоа што го замоли. Нагло се сврте наназад со ножот подаден пред себе. Пол повторно беше на нозе. Тој трчаше накај човекот. Се развика кога се фрли во воздух.

Сè се случува многу брзо.

Премногу брзо.

Времето не забави за Клер да може да ја види секоја милисекунда од борбата на маж ѝ.

Пол можеше да го остави овој човек во прашина ако земеа да се тркаат и можеше да ја реши најтешката равенка пред овој човек да стигне да си го наостри моливот, но неговиот противник имаше вештини што не се учеа на факултет: тој знаеше како да се бори со нож.

Се слушна само тивок специфичен свиреж кога сечилото го пресече воздухот. Клер очекуваше повеќе звуци: гласен удар кога врвот од ножот ја проби кожата на Пол. Звук на гребене кога забестиот раб се проби меѓу неговите ребра.

Пол си го фати стомакот со рацете. Бисерната дршка на ножот стрчеше меѓу неговите прсти. Се затетерави наназад кон сидот со отворена уста и речиси комично ококорени очи. Го носеше темносиниот костум на Том Форд што му беше малку тесен во рамениците. Клер си имаше ветено дека ќе го однесе на шнајдер да ги пуштат рабовите малку, но сега беше предоцна затоа што сакото беше нацицано со крв.

Пол си погледна во рацете. Сечилото беше забиено до крај, скоро точно на половина пат меѓу препоните и срцето. Сината кошула му беше нацицана со крв. Изгледаше шокирано. Двајцата беа шокирани. Требаше да вечераат заедно вечерва, да прослават за успешната навигација на Клер низ кривично правниот систем, а не едниот од нив да искрвари до смрт на ладна влажна улица.

Таа слушна чекори. Човекот со змијата бегаше, нивните прстени и накит му тропкаа во џебовите.

„Помош“, рече Клер, но тоа беше шепот, толку тивок што дури и таа самата едвај го слушаше сопствениот глас. „П-помош“, пропелтечи. Но кој можеше да им помогне? Пол секогаш беше оној кој носеше помош. Пол беше оној кој се грижеше за сè.

Сè досега.

Тој се лизна надолу по сидот и падна на земја. Клер клекна покрај него. Ги држеше рацете во воздух пред

себе, но не знаеше каде да го допре. Осумнаесет години љубов. Осумнаесет години спиење во ист кревет. Му ја ставаше раката на чело за да провери дали има температура, му го бришеше лицето кога повраќаше, му ги бакнуваше усните, образите, клепките, па го имаше дури и шлапнато еднаш од лутина, но сега не знаеше каде да го допре.

„Клер“.

Гласот на Пол. Таа го знаеше неговиот глас. Клер се доближи до својот сопруг. Ги замота рацете и нозете околу него. Го повлече кон себе и го залепи за своите гради. Ги спушти усните на страничниот дел од неговата глава. Можеше да ја почувствува топлината како го напушта неговото тело. „Пол, те молам. Биди добро. Мораш да бидеш добро“.

„Добро сум“, рече Пол и изгледаше како тоа да беше вистина сè додека не престана да изгледа така. Треперењето почна во неговите нозе и се претвори во насилно тресење додека да стигне до остатокот од неговото тело. Му тропкаа дури и забите. Му трепереа клепките.

Тој рече, „Те сакам“.

„Те молам“, шепна таа вкопувајќи го лицето во неговиот врат. Му ја помириса колонската вода. Го чувствува малото место со брада што очигледно го имаше испуштено со бричот утрото. Каде и да го допреше, кожата му беше многу, многу ладна. „Те молам не ме оставај, Пол. Те молам“.

„Нема“, вети тој.

Но потоа сепак ја остави.

Два

Лидија Делгадо гледаше во морето од тинејџерки мажоретки во спортската сала и во себе му се заблагодари на Бога што нејзината ќерка не беше една од нив. Не дека имаше нешто против мажоретки. Таа имаше четириесет и една година. Времето кога ги мразеше мажоретките беше далеку зад неа. Сега, ги мразеше само нивните мајки.

„Лидија Делгадо!“ Минди Паркер секогаш ги поздравуваше сите по име и презиме како да сакаше да покаже колку е паметна што успеала да им ги запомни целосните имиња на сите.

„Минди Паркер“, рече Лидија со глас понизок за неколку октави. Тоа беше посилено од неа. Отсекогаш сакаше да контрира.

„Прв натпревар сезонава! Мислам дека нашите девојчиња навистина имаат шанса годинава“.

„Апсолутно“, се согласи Лидија, иако сите знаеја дека ќе биде масакр.

„Слушај...“ Минди ја исправи левата нога, ги крена рацете над главата и се истегна надолу кон стапалата. „Ќе ми треба потпишаното одобрение за Ди“.

Лидија успеа да се исконтролира пред да праша кое одобрение. „Ќе ти го донесам утре“.

„Супер!“ Минди драматично го издува воздухот од белите дробови кога престана со истегањето. Со

испапчените усни и горната вилица што ѝ беше многу понапред од долната, таа ја потсетуваше Лидија на фрустриран француски булдог. „Знаеш дека не сакаме Ди да се чувствува отфрлено. Ние многу се гордееме со нашите стипендаши“.

„Фала ти, Минди“. Лидија вештачки се насмевна. „Штета што мораше да биде паметна за да ја примат во Вестерли наместо едноставно да има многу пари“.

И Минди упати една вештачка насмевка. „Добро, па, ќе го очекувам одобрението утре“. Таа ѝ го стисна рамото на Лидија пред да ги прескокне клупите за да им се придружи на другите мајки. Или Мајки, како што си ги нарекуваше во себе Лидија затоа што страшно се трудеше веќе да не го користи зборот *ебени*.

Лидија продолжи да го разгледува кошаркарскиот терен во потрага по ќерка си. За момент ја фати паника од која за малку ќе ѝ застанеше срцето, но тогаш ја забележа Ди застаната во едниот агол. Таа разговараше со Бела Вилсон, нејзината најдобра пријателка, додека истовремено си подаваа еден баскет.

Дали оваа млада жена навистина беше нејзината ќерка? Пред две секунди, Лидија ѝ ги менуваше пелените, а потоа ја сврте главата само на кратко и кога повторно погледна во неа, Ди беше претворена во седумнаесетгодишна девојка. Требаше да оди да студира за помалку од десет месеци. А хорор филмот на Лидија веќе беше почнат затоа што таа веќе беше почнала да се пакува. Куферот во плакарот на Ди беше толку полн што патентот не можеше да се затвори докрај.

Лидија трепна за да ги избрка солзите затоа што не беше нормално возрасна жена да плаче за куфер. Наместо тоа, ги насочи мислите кон одобрението што очигледно требаше да го потпише, а Ди ѝ го немаше дадено. Веројатно имаше некој план тимот да оди на специјална вечера што Ди се плашеше дека Лидија нема да може да си ја дозволи. Нејзината ќерка не разбираше дека тие не беа сиромашни. Да, се мачеа на почетокот додека Лидија се трудеше да го застане на нозе својот

бизнис за неџа на миленици, но сега си беа семејство средна класа, а тоа беше многу повеќе отколку што можеа да кажат за себе други луѓе.

Тие едноставно не беа богати по стандардите на Вестерли. Најголемиот дел од родителите во Вестерли Академи без проблем можеа да си дозволат да плаќаат по триесет илјади долари годишно за децата да им учат во приватни училишта. Можеа да одат на скијање за Божиќ или да летаат до Карибите со приватни авиони, но и покрај тоа што Лидија знаеше дека никогаш нема да може да си го дозволи истото за Ди, имаше доволно пари за ќерка ѝ да седне на вечера и да нарача проклета кременадла.

Во секој случај, планираше да најде пољубезен начин за да му го каже ова на своето дете.

Лидија ја отвори чантата и извади една кесичка чипс. Солта и маслото веднаш ја успокоија малку, како да ставила некое седативче под јазик. Утрово, додека ги облекуваше тренерките, си имаше ветено дека ќе отиде во теретана и навистина имаше тргнато во правец на теретаната, но само затоа што имаше Старбакс на истиот паркинг. Се ближеше Денот на благодарноста. Надвор беше камен ладно. Лидија, за чудно чудо, имаше земено слободен ден од работа. И заслужуваше да го започне со лате со вкус на карамела. И кофеинот ѝ беше потребен. Имаше многу глупости што требаше да ги заврши пред натпреварот на Ди. Пазарење за дома, храна за миленици за дуќанот, аптека, банка, враќање дома за да однесе сè, на фризер затоа што Лидија веќе си ги имаше годините, па мораше да се малтретира со бојадисување на белите прамени во нејзината руса коса за да не личи на братучетка на Круела Де Вил. А да не правиме муабет за другите влакна на нејзиното тело што бараа внимание.

Лидија се допре над устата. Раздразнетата кожа печеше од солта од чипсот.

„Човече“, промрморе таа затоа што имаше заборавено дека ги депилираше мустаќите денес и дека девојката

имаше пробано некое ново средство од кое ѝ се појави лошо црвенило, па наместо две-три залутани влакна што ги имаше, сега имаше комплет црвени мустаќи како рачки на велосипед.

Можеше само да ја замисли Минди Паркер како им го пренесува ова на другите Мајки. „Лидија Делгадо! Осип на мустаќ!“

Лидија пикна уште малку од чипсот во устата. Гласно цвакаше и не ѝ беше гајле за ронките што ѝ паѓаа на маицата. Не ѝ беше гајле што Мајките можеа да ја видат дека ждере јаглехидрати. Имаше едно време кога се трудеше малку повеќе. Тоа беше пред да наполни четириесет години.

Диета со сокови. Диета со постеење. Диета без сокови. Диета на овошје. Диета со јајца. Пилатес. Петминутни кардио вежби. Триминутни кардио вежби. Аткинсова диета. Протеинска диета. Палеодиета. Зумба. Плакарот на Лидија беше полн со потсетници на нејзините неуспеси набавени на eBay. Патики за зумба, патики за трчање, чизми за планинарење, свончиња за стомачни танци, танга што никогаш не стигна до часовите по танцување на шипка во кои се крстеше една од нејзините муштерики.

Лидија знаеше дека тежината не ѝ беше идеална, но дали навистина беше дебела? Или беше дебела само по стандардите на Вестерли? Единственото нешто што го знаеше со сигурност беше дека дефинитивно не беше слаба. Со исклучок на еден краток период во доцните тинејџерски и раните дваесетти години, таа цел живот мачеше маки со тежината.

Ова беше мрачната вистина што се криеше зад омразата на Лидија за Мајките: таа не можеше да ги поднесе затоа што не можеше да биде како нив. Таа сакаше чипс. Таа обожаваше леб. Живееше за добар мафин - или три. Немаше време да вежба со личен тренер или да оди по двапати дневно на пилатес. Имаше бизнис што зависеше од неа. Беше самохрана мајка. Имаше дечко што понекогаш бараше да му обрне внимание. И не само

тоа, туку работеше со животни. Тешко е да изгледаш гламурозно кога се враќаш од аспирација на анални жлезди на гнасен јазовичар.

Прстите на Лидија го допреа празното дно на кесичката за чипс. Таа се чувствуваше мизерно. Не го ни сакаше чипсот. Реално, по првиот залак, не го ни чувствуваше вкусот.

Зад неа, Мајките почнаа да ракоплескаат. Една од девојките на теренот долу правеше серија свезди. Движењето беше течно и совршено и многу импресивно сè додека девојката не ги крена рацете нагоре на крајот и Лидија сфати дека тоа не беше мажоретка, туку мајка на мажоретка.

„Пенелопа Вард!“ се развика Минди Паркер. „Само така, девојко!“

Лидија офна и почна да бара нешто друго за јадење во чантата. Пенелопа доаѓаше директно накај неа. Лидија ги истресе ронките од кошулата и се обиде да смисли што да каже, а зборовите да не бидат поврзани со куп пцовки.

За среќа, Пенелопа ја запре тренерот Хенли.

Лидија издиша од олеснување. Го извади телефонот од чантата. Имаше шеснаесет мејлови од училишниот форум за дискусии, најголемиот дел од нив поврзани со скорешната епидемија на вошки што имаше предизвикано хаос во основните одделенија. Додека Лидија читаше, се појави нова порака, молба од директорката до родителите да престанат да прашуваат кое дете е виновно за вошките со објаснување дека навистина нема начин да се дознае кој го почнал ова.

Лидија ги избриша сите пораки. Им одговори на пораките на клиенти што сакаа да договорот средби. Му пиша мејл на девојчето што го имаше вработено за да ѝ помага со папирологија за повторно да ја замоли да ѝ ја испрати картицата за сработени часови, што изгледаше дека не е тешко да се запомни бидејќи врз основа на тоа земаше плата, но детето беше израснато со страшно доминантна мајка и не можеше да се сети ни да си ги

врзе чевлите, освен ако не најде лепливо ливче со порака и насмеано човече залепено за чевлите со зборовите: ВРЗИ СИ ГИ ЧЕВЛИТЕ. ТЕ САКА МАМА. П.С. МНОГУ СЕ ГОРДЕАМ СО ТЕБЕ!

Тоа беше малку злобно. И Лидија понекогаш го користеше методот со пораки на лепливи ливчиња. Но во нејзина одбрана, таа го правеше тоа само за да биде сигурна дека Ди можеше да се грижи за себе сама. НАУЧИ КАКО ДА ГО ИЗНЕСУВАШ ЃУБРЕТО ДО КОНТЕЈНЕРИТЕ ИЛИ ЌЕ ТЕ УБИЈАМ. ТЕ САКА МАМА. Само камо среќа некој да ја предупредеше дека учењето на ваква независност можеше да доведе до нов сет проблеми, како тоа да најдеш спакуван куфер во плакарот на ќерка ти кога има уште цели десет месеци пред да отиде на факултет.

Лидија го врати телефонот во чантата. Ја гледаше Ди како ѝ ја подава топката на Ребека, една бледа девојка која не можеше да даде кош ни да ѝ го спуштиш обрачот долу до неа. Лидија се насмевна на великодушноста на ќерка ѝ. Кога беше на нејзина возраст, Лидија беше главна во еден ужасен женски бенд и се закануваше дека ќе се отпише од средно школо. Ди беше член на дебатниот тим. Таа волонтираше во YMCA. Таа беше мила, великодушна, проклето паметна. Имаше шокантен капацитет за помнење на детали, нешто што ужасно иритираше за време на расправи. Уште од многу мали нозе, Ди беше неописливо способна за пренесување на сè што ќе чуе - особено ако чуеше нешто од Лидија. И тоа е причината што Ди ја викаа Ди наместо по прекрасното име што Лидија го имаше наведено на нејзиниот извод од матична книга на родени.

„Дисусе Христе!“ имаше обичај да вреска нејзиното мало слатко дете, претајќи со рацете и нозете на високото столче за јадење. „Ди-сусе Христе!“

Сега вака ретроспективно гледано, Лидија знаеше дека беше грешка што ѝ имаше покажано дека тоа беше смешно.

„Лидија?“ Пенелопа Вард го крена показалецот,

како да сакаше да ѝ каже на Лидија да причека. Лидија веднаш погледна во вратите. Потоа ги слушна Мајките зад неа и сфати дека беше заробена.

Пенелопа беше еден вид на славна личност во Вестерли. Маж ѝ беше адвокат, што беше типично за татковците во Вестерли, но тој исто така беше и политичар кој неодамна се имаше кандидирано за конгресмен. Бренч Вард веројатно беше најпривлечен од сите татковци во училиштето, но тоа главно се должеше на фактот што беше под шеесет години и сè уште можеше да си ги види стапалата без да му пречи стомакот.

Пенелопа беше совршена жена на политичар. На сите промотивни материјали на маж ѝ, таа стоеше до него и вљубено го гледаше. Беше убава, но не претерано и вештачки. Беше слаба, но не анорексична. Се имаше откажано од партнерство во врвна адвокатска фирма за да изроди пет убави ариевски деца. Таа беше претседател на родителскиот одбор во Вестерли и го водеше со челична рака. Сите известувања што ги испраќаше беа напишани во форма на совршено набројување, толку концизни и јасни што дури ни најпростите мајки не можеа да не ги разберат. А така и зборуваше, како да набројуваше потточки со цртички во Word. „Добро, дами“, ќе речеше плескајќи со рацете - сите Мајки многу сакаа да плескаат - „пијалаци! Декорации! Балони! Прибор за јадење!“

„Лидија, тука си била!“ извика Пенелопа и дотрча да седне на клупата до неа. „Њам!“ покажа кон празната кеса од чипсот. „Камо среќа јас да можев да јадам нешто вакво!“

„Гарантирам дека јас би можела да те натерам!“

„Ох, Лидија, ја обожавам твојата саркастична смисла за хумор“. Пенелопа го сврте телото кон Лидија, воспоставувајќи контакт со очите како некоја напната персиска мачка. „Не знам како успеваш. Водиш сопствен бизнис. Се грижиш за домот. Одгледуваш прекрасна ќерка“. Ја стави раката на градите. „Ти си ми херој“.

Лидија почувствува дека почна да чкрипи со забите.

„А Ди е страшно воспитана и успешна млада госпоѓица“. Пенелопа малку го снизи тонот. „Заедно учеле во основно со она исчезнатото девојче, нели?“

„Не знам“, излажа Лидија. Ана Килпатрик беше една година помала од Ди. Тие одеа во истото училиште, но немаа ист круг на пријатели.

„Каква трагедија“, рече Пенелопа.

„Ќе ја најдат. Помина само една недела“.

„Но знаеш ли ти што може да се случи за една недела?“ Пенелопа се стресе. „Не сакам ни да мислам на тоа“.

„Па тогаш не мисли“.

„Тоа ти е одличен совет“, рече таа и воедно звучеше саркастично и како да ѝ олеснило. „Каде е Рик? Ни треба и Рик тука. Тој ни е малата доза тестостерон“.

„На паркингот е“. Лидија немаше поим каде беше Рик. Се имаа испокарано утрото. Беше прилично сигурна дека нема да сака да ја види веќе. Не, тоа не беше точно. Таа знаеше дека Рик ќе дојде заради Ди, но дека веројатно ќе седне на клупите од другата страна на теренот поради Лидија.

„Ајде, ајде!“ се развика Пенелопа, иако девојките уште се загреваа. „Човече, не сум забележала претходно, но Ди е плукната на тебе“.

Лидија ја почувствува вкочанетата насмевка на лицето. Ова не беше првпат некој да ја спомне сличноста меѓу нив. Ди имаше иста светла кожа и исти виолетово сини очи како Лидија. Дури и формата на лицето им беше иста. Исто се смееја со устата. Двете беа природни русокоси, веројатно единствените во купот русокоси во спортската сала. Ди имаше фигура на песочен часовник што овозможуваше да се замисли што би можело да ѝ се случи подоцна во животот ако седи дома во тренерки и лапа чипсови. На нејзина возраст и Лидија беше подеднакво убава и слаба. За жал, нејзе ѝ требаа големи дози кокаин за да биде таква.

„Па“. Пенелопа удри со рацете по бутовите. „Ме интересираше дали ќе можеш да ми помогнеш“.

„До-бро“. Лидија го развлече зборот за да го покаже стравот. Е вака се заглавуваше со Пенелопа. Таа никогаш не ти велеше да направиш нешто; секогаш кажуваше дека ѝ треба твоја помош.

„Станува збор за Интернационалниот Фестивал следниот месец“.

„Интернационалниот Фестивал?“ повтори Лидија како да немаше слушнато за добротворниот настан на снобови што траеше цела една недела.

„Ќе ти ги препратам сите мејлови“, понуди Пенелопа. „Значи, ме интересираше дали ќе може да донесеш некои шпански јадења. Argos negre. Tortilla de patates. Cuchifritos“. Го изговараше секој збор со самоуверен шпански акцент што веројатно го имаше научено од момчето што им го чистеше базенот.

Лидија чекаше четири години да каже, „Јас не сум од Шпанија“.

„Навистина?“ Пенелопа беше непоколеблива. „То-гаш Тако. Или бурито“.

„Не сум ни од Мексико“.

„Ох, па, знам дека Рик не ти е маж, но се презивате Делгадо, па мислев дека татко ѝ на Ди...“

„Пенелопа, ти изгледа ли Ди како да има шпанско потекло?“

Нејзината пискава смеа можеше да скрши кристал. „Што ти значи па тоа? ‘Како да има шпанско потекло’. Многу си смешна, Лидија“.

И Лидија се смееше, но од потполно други причини.

„Човече“. Пенелопа внимателно избриша невидливи солзи од очите. „Но кажи ми, што е приказната?“

„Приказната?“

„Ох, ајде бе! Секогаш си многу мистериозна кога станува збор за татко ѝ на Ди. И за тебе. Ние не знаеме скоро ништо за тебе“. Беше навалена премногу блиску. „Ајде, кажувај. Нема да кажам никому“.

Лидија длабоко вдиша додека се подготвуваше да ја испее животната приказна во која додаваше по некоја

вистина, дофрлуваше по некоја лага, ги китеше фактите и правеше еден комплет од сè.

„Јас сум од Џорџија“. *Иако можеби те прелажаа моите мустаки како на Хуан Валдез денес.* „Татко ѝ на Ди, Лојд, беше од Јужна Дакота“. *Односно Мисисипи, но Дакота звучи малку попростојно.* „Тој беше посвоен од страна на очувот“. *Кој се оженил за мајка му само за да не сведочи против него на суд.* „Татко му на Лојд умре“. *Во затвор.* „Лојд тргна во Мексико да им каже на баба му и дедо му“. *Да пренесе дваесет кила кокаин.* „Патувајќи имал директен судир со камион“. *Го нашле мртвот на паркинз за камиони откако се обидел да ишмрка пола кесе кокаин.* „Сè се случило многу брзо“. *Се задушил од сопствената повраканица.* „Ди воопшто немаше шанса да го запознае“. *А тоа е најдобриот подарок што некогаш сум ѝ го дала на ќерка ми.* „Крај“.

„Лидија“. Пенелопа си ја имаше покриена устата со рака. „Немав поим“.

Лидија се запраша колку време ќе биде потребно да се рашири приказната. „Лидија Делгадо! Трагедија! Жална вдовица!“

„А мајка му на Лојд?“

„Рак“. *Ја уби макрото.* „Не остана никој од негова страна“. *Што не е во затвор.*

„Кутри луѓе“. Пенелопа си ја стави раката на срце. „Ди никогаш ни нема кажано ништо“.

„Таа ги знае сите детали“. *Освен деловите од кои знам дека би имала кошмари.*

Пенелопа погледна кон теренот. „Ништо чудно што си толку заштитнички настроена. Значи таа е сè што ти останало од него“.

„Така е“. *Освен ако не го сметаме херпесот.* „Јас бев трудна со Ди кога тој умре“. *На режим за детоксикација затоа што знаев дека ќе ми ја земат ако ми најдат каква било дрога во крвта.* „Многу сум среќна што ја имам“. *Ди ми го спаси животот.*

„Ох, душо“. Пенелопа ја грабна Лидија за рака и срцето на Лидија се стегна кога сфати дека сè беше

залудно. Приказната очигледно ја имаше трогнато Пенелопа, или барем ја имаше заинтересирано, но таа дојде со задача и имаше намера да ја додели задачата. „Но добро, види, значи Ди сепак има делумно мексиканско потекло, така? Мислам, и кога децата се посвоени, како што бил Лојд, тоа сепак се семејства. Во ова училиште има триесет и две посвоени деца!“

На Лидија ѝ требаше една милисекунда за да ја процесира изјавата. „Триесет и две? Точно триесет и две?“

„Аха. Близнаците Харис штотуку тргнаа во градинка. Со вошки, ако можеме да им веруваме на гласините“.

Лидија ја отвори устата и повторно ја затвори.

„Па, тоа би било тоа“. Пенелопа ѝ упати уште една насмевка кога стана. „Само консултирај се со мене прво кога ќе се решиш за рецептите, важи? И знам дека сакаш проекти со кои Ди може да научи некои посебни вештини. Голема среќа имаш. Сега мајка и ќерка ќе си готвите заедно. Забавно!“

Лидија се воздржа од коментар. Единственото нешто што таа и Ди го правеа заедно во кујна беше тоа што се караа дали теглата со мајонез е доволно празна за да се фрли.

„Фала што ќе волонтираш!“ Пенелопа се стрча меѓу клупите мавтајки со лактите како да трчаше на Олимпијада.

Лидија се запраша колку долго ќе ѝ треба на Пенелопа да им каже на другите Мајки за трагичната смрт на Лојд Делгадо. Татко ѝ секогаш велеше дека цената на озборувањето е тоа што некој друг ќе те озборува тебе. Посакуваше да беше жив за да му каже за Мајките. Ќе се подмочаше од смеење.

Тренерот свирна за девојките да привршат со загревањето. Лидија уште мислеше на зборовите „проекти со кои се учат посебни вештини“. Значи, тоа беше потврда дека Мајките имаа забележано. Но Лидија немаше намера да се чувствува лошо што ја тераше ќерка си да земе неколку основни часови по одржување на возила

за да знае како да смени дупната гума ако ѝ притреба утре. Ниту пак се каеше што ја имаше натерано Ди да оди на часови по самоодбрана во текот на летото, иако не можеше да отиде во кампот за кошаркарки поради тоа. Немаше намера да се чувствува лошо што ја тераше Ди да вежба како да вреска кога е исплашена затоа што Ди имаше навика целата да се вкочани кога ќе се исплашеше, а молчењето е најлошото нешто што можеш да го направиш ако има маж пред тебе што сака да ти направи нешто лошо.

Лидија можеше да се обложи дека мајката на Ана Килпатрик сега се каеше што не ја научила ќерка ѝ како се менува дупната гума. Ја имаа најдено колата на девојчето на паркингот пред трговскиот центар со шајка во предната гума. Слободно можеше да се претпостави дека лицето што ја ставило шајката во гумата беше истото лице што ја киднапирало.

Тренерот двапати свирна за девојките да ги заземат своите позиции. Мајките почнаа да чукаат со нозете по клупите за возбудата да се зголеми малку иако сите знаеја што може да се очекува од натпреварот. Противничкиот тим не се ни мачеше со загревање. Нивната најниска кошаркарка беше метар и деведесет и имаше раце колку голема чинија за јадење.

Вратите од салата се отворија. Лидија го виде Рик како разгледува наоколу. И тогаш ја виде. А потоа погледна во празните клупи на другиот крај од теренот. Таа не дишеше додека тој размислуваше. А потоа нагло повлече воздух кога тој тргна накај неа. Полека се качуваше по клупите. Луѓето кои работеа за да заработат за живеачка немаа обичај да трчаат меѓу клупите.

Седна до Лидија со офкање.

„Еј“, рече таа.

Рик го зеде празното кесиче од чипсот, ја зафрли главата наназад и ги истресе ронките во уста. Најголемиот дел му паднаа на маицата.

Лидија се насмеа затоа што знаеше дека е тешко да мразиш личност што се смее.

Тој ѝ упати еден претпазлив поглед. Ги знаеше нејзините тактики.

Рик Батлер не беше како татковците во Вестерли. Како прво, тој работеше со своите раце. Беше механичар на бензинска станица каде што сè уште се продаваше плин за дел од постарите муштерии. Мускулите на рацете и градите му беа од кревање купишта гуми. Краткото опавче во кое му беше собрана косата му беше од тоа што не ги слушаше двете жени во неговиот живот кои очајно го молеа да го скрати. А тоа што го сакаше дури и со опавчето за Лидија Делгадо беше најголемото изненадување во нејзиниот живот.

Ќе го врати празното кесе од чипсот. Имаше неколку ронки закачени на брадата. „Фини мустачиња“.

Таа си го допре вцрвенетото место над устата. „Уште се караме?“

„Уште си намкореста и нерасположена?“

„Инстинктот ми вели да“, призна таа. „Но многу се нервирам кога сме си лути. Имам чувство дека целиот свет ми е превртен наопаку.“

Двајцата се вкочанија кога го слушнаа сигналот за отпочнување на натпреварот. Двајцата се молеа понижувањето да биде кратко. За чудо, тимот на Вестерли успеа да почне со водство. И уште поголемо чудо, Ди трчаше и дриблаше со топката.

Рик викна, „Ајде Делгадо!“

Ди очигледно ги виде сенките на трите девојки цинови зад неа. Немаше кому да подаде. Слепо ја фрли топката кон обрачот, но таа се одби од таблата и падна меѓу празните клупи на другата страна од теренот.

Лидија го почувствува малото прсте на Рик како го гали нејзиното мало прсте.

Тој праша, „Како стана олку неверојатна?“

Таа не можеше ни да му одговори. Мислеше дека ќе ѝ препукне срцето секогаш кога ќе видеше колку многу ја сакаше Рик ќерка ѝ. Можеше да му прости за опавчето дури и само поради тоа. „Извини што бев таква кучка во

последно време“. Брзо се коригираше, „Сакам да кажам, во изминатава декада“.

„Сигурен сум дека си била кучка и пред тоа“.

„Бев многу позабавна“.

Тој крена една веѓа. Се имаа запознаено на средба за програма за рехабилитирање пред тринаесет години. Тогаш ни едниот ни другиот не беше многу забавен.

„Бев послаба“, се обиде таа.

„Да де, тоа е најважно“. Рик го следеше натпреварот со поглед. „Што е работата со тебе, бејб? Во последно време, секогаш кога ќе отворам уста, завиваш како некое попарено куче“.

„Не ти е мило што не живееме заедно?“

„Пак ќе почнеме со таа расправија?“

Таа за малку ќе почнеше. Зборовите, „Но зошто мораме да живееме заедно кога живееме врата до врата?“ ѝ беа на врв на јазик.

Напорот што го вложи не помина незабележано. „Мило ми е што гледам дека сепак можеш да ја држиш устата затворена кога сакаш“. Тој свирна кога Ди се обиде да даде тројка. Не ѝ успеа, но тој сепак ѝ крена палец кога погледна накај него.

Лидија беше во искушение да му каже дека Ди немаше да ја боли уво за неговите мислења ако живееја заедно, но реши да го зачува тоа за следниот пат кога ќе се дерат.

Рик воздивна кога противничкиот тим дојде до топката. „Ох, мајко мила, еве го крајот“.

Девојката со раце како чинии ја блокираше Ди. Рик се потпре на задната клупа. Ги крена чизмите на столчињата пред него. Имаше дамки од масло на испуканата кафена кожа. Имаше дамки од масло и на фармерките. Малку мирисаше на издувни гасови. Имаше мили очи. Ја сакаше ќерка ѝ. Обожаваше животни. Дури и верверици. Ја имаше прочитано секоја можна книга од Даниела Стил затоа што се имаше навлечено на рехабилитација. Не му пречеше тоа што најголемиот дел од алиштата на Лидија беа налепени со кучешки влакна.

Таа праша, „Што треба да направам?“

„Кажи ми што ти се врти во таа луда глава?“

Лидија погледна во таблата со резултатот. 10-о. Трепна. 12-о. „Ништо, само...“ Не знаеше како да го каже тоа што требаше да се каже. „Ми се враќа минатото“.

„Тоа звучи како некоја кантри песна“. Тој ја погледна во очи. „Ана Килпатрик“.

Лидија ја гризеше устата. Тој не поставуваше прашања. Тој даваше одговор. Ги имаше видено сите исечоци од весници што таа ги чуваше за исчезнувањето на Ана Килпатрик, имаше видено како нејзините очи се полнат со солзи кога ќе ги види родителите на девојчето на вести. Тој рече, „Слушнав дека џандарите нашле нова трага“.

„Сега можат само да се надеваат дека ќе го најдат телото“.

„Може да е жива“.

„Оптимизмот е срча во срцето“.

„Тоа ти е од друга песна?“

„Од татко ми“.

Тој ѝ се насмевна. Таа ги обожаваше брчките околу неговите очи. „Бејб, знам дека те замолив да не гледаш вести, но мислам дека треба да знаеш нешто“.

Рик не се смешкаше веќе. Срцето ѝ се спушти во петици.

„Мртва ли е?“ Лидија се фати за грлото. „Ја нашле Ана?“

„Не, веднаш ќе ти кажев да беше тоа. Знаеш“.

Знаеше, но срцето сепак ѝ биеше како лудо.

„Видов на вести утрово“. Рик очигледно не сакаше да каже, но сепак продолжи некако. „Ова се случило пред три дена. Пол Скот, архитект, оженет за Клер Скот. Биле во центарот на градот. Ги ограбиле. Пол си го добил лошиот крај од ножот. Умрел уште пред да го однесат во болница. Погребот е утре“.

Мајките повторно почнаа да аплаудираат. Ди некако имаше успеано повторно да дојде до топката. Лидија ја

гледаше ќерка си како трча по теренот. Девојката со раце како чинии ѝ ја грабна топката. Ди не се откажа. Почна да трча по девојчето. Таа беше бестрашна. Бестрашна во секој аспект од животот. А и зошто не би била? Никој ја немаше шлапнато за да биде приземјена. Животот немаше добиено шанса да ја повреди. Таа никогаш немаше изгубено никој. Не знаеше како е да ти земат некого.

Рик праша, „Ќе кажеш ли нешто?“

Лидија имаше многу работи што сакаше да ги каже, но немаше намера да дозволи Рик да ја види таа нејзина страна; таа гневна, брутална страна што ја анестезираше со кокаин, а кога кокаинот беше премногу ја потиснуваше со храна.

„Лиди?“

Таа затресе со главата. По нејзините образи се слеваа солзи. „Се надевам само дека страдал“.